

Milí přátelé,

prapodivné letošní Velikonoce jsou pomalu za námi.

Léta jsme byli zvyklí prožívat je v širokém kruhu rodinném, navštěvovat přátele a sousedy. Byly to radostné jarní svátky plné veselých lidových zvyků a dobré nálady z blížícího se jara.

Letos nás Covid a vláda uvázaly doma. Nechci se zamýšlet a mračit nad proticovidovými opatřeními, jakkoli můžu mít své pochybnosti. Chci se zamyslet nad tím, co nám takové zvláštní svátky mohly přinést.

My křesťané považujeme Velikonoce za nejdůležitější svátky roku. Přesto jsme se nemohli setkávat na krásných slavnostních velikonočních obřadech. Ale možná jsme bez záře svící a hlaholu zvonů mohli lépe prožít ticho Bílé soboty a bezdechý úžas žen u prázdného hrobu. Třeba jsme mohli lépe pochopit osamocení Marie a Jana pod křížem. I ticho a samota v kostele, kde má být narváno a má se nahlas zpívat, může přinést své plody.

Asi nás všechny, mě tedy rozhodně, oslovilo pietní místo, které se živelně vytvořilo na Staroměstském náměstí v Praze, na místě 25 tisíc křížů za oběti pandemie. Takový Velký pátek naší země. Neštěstí v rodinách, v kruzích přátel. Nedokončené úkoly, nedomilované lásky, předčasně ukončené životy. To anonymní mnohatisícové číslo dostalo svá jména. Když na náměstí stojíte, bere vám to dech. Jako by se lidské utrpení v chuchvalcích válelo po dlažebních kostkách, těžké, jak to kamení samo. Vprostřed stojí Mariánský sloup a nutí vás zvednout oči. K matce, která je připravená pomoci, vytáhnout nás z té hrůzy. Dává naději, že se dá všechno překonat.

I smrt. Pro některé z nás snad jen tím, že si své blízké uchová v krásných vzpomínkách, obrázcích, jménech dětí. Ale lze ji překonat. Chce to lásku, soucit a odvahu.

Odvaha je to, co bychom si z těchto podivných Velikonoc měli odnést jako barevné vajíčko.

Mít odvahu unést své ztráty, mít odvahu vydržet, dokud nebudeme očkovaní, odvahu křičet, aby mocní konali, co konat mají, odvahu začít znovu. Podnikat, pracovat, chodit do školy. Setkávat se s přáteli a rodinou. Nést si s sebou odvahu znovu žít.

Tak jako jsou Velikonoce pro křesťany svátky vzkříšení a pro ostatní svátky jara, prvních květin, žlutých vrbových prutů a života přírody, tak pro nás všechny mohou být letos symbolem nového začátku.

Nadechněme se a věřme, že i když to ještě bude hodně bolet a pár měsíců trvat, dokážeme to. Sami za sebe, navzdory lemplům ve vládě, díky vědcům a jejich vakcínám.

Moc nám to všem přeju.

Váš Tomáš Czernin